

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Opvs Theologicvm

Mauro, Silvestro

MDCLXXXVII

Q. 190. Quid, & quotuplex sit sacrificium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84149](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84149)

QVAESTIO CXG.

Quid, & quotuplex sit sacrificium?

1. **V**T agamus praesertim contra haereticos nostri temporis de eucharistia, in quantum est sacrificium, praemittere debemus aliqua de essentia sacrificij in genere.

Sacrificiū definiiri potest: *Actus externus religionis, quo profiteamur Deum esse supremum dominū vitæ, & mortis, ac totius esse, & non esse, & in signum huius professionis offerimus illi aliquid sensibile, illud destruendo, vel immutando.* Genus igitur sacrificij est, vt sit actus externus religionis; differentia, per quam sacrificium differt ab alijs actibus religionis, & praesertim ab adoratione, & à simplici oblatione, est, quod adoratio est actus religionis, quo profiteamur supremam Dei excellentiam, & humilitatem nostram, & hanc internam professionem aliqua externa submissione significamus. Simplex oblatio est actus religionis, quo profiteamur supremum Dei dominium supra res omnes, & in signum huius professionis aliquid sensibile, tanquam quoddam tributum illi offerimus. Sacrificium est actus externus religionis, quo profiteamur Deum esse supremum dominum vitæ, & mortis, totius esse, ac non esse, & in signum huius professionis aliquid sensibile illi offerimus, illud destruentes, vel sensibilibus immutantes.

2. Inferitur primò, sacrificium soli Deo offerri posse, ac nulli alteri sine crimine idolatriæ. Ratio est, quia actus, quibus profiteamur aliquam excellentiam Dei veri nulli creaturæ communicabilem, soli Deo possunt exhiberi; sed sacrificium est actus, quo profiteamur eum, cui illud offerimus, esse iupremū dominum vitæ, & mortis, ac totius esse, & non esse, hoc autem est proprium Dei, ac nulli creaturæ communicabile; ergo &c.

3. Inferitur secundò male sacrificium definiri à Lutheranis ex Melanctone in confessione Augustana, articulo de missa: *Ceremonia, vel opus, quod nos Deo reddimus, vt illum honore afficiamus*; male etiam à quibusdam catholicis deniri: *oblato Deo facta, vel opus, per quod fit, vt sancta societate Deo adhaeramus*; quam definitionem attulerunt Gabriel lect. 83. in Canonem, & Alphonsus à Castro, verbo *Missa* hæresi secunda, non longè à principio. Reijciuntur istæ definitiones. Primò enim verum sacrificium non potest offerri, nisi à sacerdote legitime ordinato; sed etiam non sacerdotes possunt Deo reddere aliquod opus, vt illum honore afficiant, & vt ei sancta societate adhaerant; possunt etiam Deo offerre aliqua dona, & oblationes; ergo non sufficit ad sacrificium propriè dictum, vt sit opus Deo redditum. Secundò de facto in ecclesia non potest licitè Deo offerri aliud sacrificium, quam eucharisticum; sed iuxta allatas definitiones possent Deo offerri alia sacrificia, quam eucharisticum; ergo &c. Videri possunt aliæ definitiones apud Vasquez disp. 220. cap. 2.

4. Obijciunt primò: Augustinus lib. 70. de Ciu. c. 6. dicit *Proinde verum sacrificium est omne opus, quod agitur, vt sancta societate adhaeramus Deo, relatum scilicet ad illum finem boni, quo vultemur beati esse possumus*; dixerat autem in fine capituli præcedentis, misericordiam esse verum sacrificium, idque probauerat ex illo *Officium Misericordiam volo, & non sacrificium*; ergo et Augustino omne opus bonum est sacrificium; ideoque castigatio corporis pro Deo assumpta non minus est propriè sacrificium, quam consecratio eucharistiæ, vt fatetur Alphonsus à Castro.

Respondeo S. Augustinum loqui de sacrificio in latiori significatione. Nam *ly sacrificium verum*, non idem significat, ac sacrificium proprium, sed solum significat sacrificium verè Deo gratum; eo pacto, quo Christus Ioan. 15. dicens: *Ego sum vitis vera*, non significauit se propriè esse vitem, sed solum se esse vitem modo quodam excellentiori, ac magis perfecto. Omnia igitur opera bona, iuxta phrasim Augustini sunt vera sacrificia, hoc est verè Deo grata, sed non sunt sacrificia propriè, & strictè dicta, de quibus modo agimus. Videri potest Bellarminus tom. 2. lib. 1. de Sacram. cap. 2.

5. Obijciunt secundò: oblatio, qua Melchisedech Gen. 14. obtulit panem, & vinum, fuit verum sacrificium, & ab ecclesia in canone missæ vocatur sacrificium; sed non legitur in Scriptura panem, & vinum fuisse destructa, vel immutata; ergo ad sacrificium non requiritur, vt quæ offeruntur, destruantur, vel immutentur.

Respondeo, quod sicut Scriptura solum dicit Melchisedech obtulisse panem, & vinum, & tamen nos ex sensu communi Petrum, & Ecclesiæ dicimus eum obtulisse, non vt cumque, sed in sacrificium; sic licet Scriptura dicat solum Melchisedech obtulisse panem, & vinum, debemus censere non solum obtulisse, sed destruxisse, vel immutasse, prout requiritur ad sacrificium, puta comedendo aliquid panis, & bibendo aliquid vini, vt sic etiam expressius representaret sacrificium eucharisticum. Quod autem in omni sacrificio debeat dari aliqua destructio, vel immutatio rei oblatæ, docent Bellarminus tom. 2. lib. 1. de sacrificio, cap. 2. Vasquez disp. 220. cap. 2. Alanus lib. 2. de Euchar. cap. 3. Cardus de Lugo disp. 19. de Euchar. cap. 1. & alij communiter, & videtur esse expressa sententia S. Thomæ 2. 2. qu. 86. art. 1. vbi dicit per sacrificium fieri rem sacram, non quomodo cumque, sed consumendo illam in vnum sacram, quod inde fieri debet.

6. Sacrificium ratione formæ, & finis in lege veteri diuidebatur in holocaustum, hostiam pacificam, & hostiam pro peccato. Holocaustum erat sacrificium Deo oblatum pro laudem Dei, & in honorem supremæ maiestatis, & amorem summæ bonitatis, etiam si ab ea nihil expectamus gratiæ, vt ait Philo. In holocausto

victima cremabatur, excepta pelle, ad prote-
standum nos esse totos Dei, & omnia ad diui-
nam laudem esse referenda, ideoque vocatur
holocaustum, quod græcè idem significat, ac
latine totum crematum.

7. Hostia pacifica erat sacrificium Deo obla-
tum pro beneficio obtinendo, vel in gratiarum actio-
nem pro beneficio accepto. Ex hostijs pacificis
siebant tres partes. Prima cremabatur: se-
cunda erat sacerdotis: tertia offerentium, qui
eam offerebant in loco sacro.

8. Hostia pro peccato erat sacrificium Deo
oblatum ad obtinendam remissionem alicuius peccati,
ex eaque siebant duæ partes, quarum prima
cremabatur, secunda erat sacerdotis, ac ni-
hil dabatur offerenti.

9. Præter hanc diuisionem, qua sacrificia
vetera diuiduntur formaliter ratione finis,
dantur aliæ diuisiones, qua diuiduntur ma-
terialiter ratione materiæ. Alia enim erant
creueta animalium, puta boum, pecudum,
& quarumdam volucrum: alia erant increueta,
præsertim farinæ, panis, & vini: ac per om-
nia res oblatæ destruebantur, vel sensibilibiter
immutabantur. Per cuncta hæc sacrificia fig-
urabatur sacrificium, quo in lege noua im-
molandus erat Christus, tum in sacrificium
creuentum, quo Christus se obtulit Deo in
cruce, primò vt holocaustum in honorem
Dei; secundò vt hostiam pacificam pro gra-
tia, & salute æterna nobis impetranda, & in-
gratiarum actionem pro gratia, & salute æter-
na nobis impetrata; tertio vt hostiam pro
peccato Adami, & omnium hominum: tum
in sacrificium increuentum sub speciebus pa-
nis, & vini in eucharistia. Quia verò Deus
omnia sacrificia legis veteris præcepit solum,
& acceptauit vt figuræ sacrificij creuenti, vel
increuenti, quo Christus erat suo tempore im-
molandus, ideo Christus Apoc. 13. dicitur:
Agnus occisus ab origine mundi: & instituto sa-
crificio eucharistie, cessarunt, & prohibita sunt
omnia alia sacrificia, vt potè quæ acceptaban-
tur tantum vt figuræ sacrificij crucis, & Eu-
charistie. Videri potest Bellarminus tom. 2.
lib. primo de Missa, cap. 4.

QVÆSTIO CXCI.

*Virum mors Christi in Cruce fuerit proprie
dictum sacrificium?*

1. Certum est mortem Christi fuisse pro-
priissimum sacrificium. Probat. Ex
dictis enim quæst. 190. n. 1. sacrificium proprie
dictum est actus externus religionis, quo quis
profrens Deum vt supremum dominum vi-
tæ, & mortis, in signum talis professionis of-
fert illi aliquid sensibile, illud destruendo, vel
sensibilibiter immutando; sed Christus profren-
s Deum vt supremum dominum vitæ, &
mortis, in signum huius professionis obtulit
seipsum, & suam vitam sensibilibiter; ergo

Tom. III.

mors Christi fuit propriissimum sacrificium
creuentum, & Christus fuit propriissimus sa-
cerdos, qui seipsum, & suam vitam in altari
crucis immolauit.

2. Eadem igitur mors Christi, quæ vt illa-
ra à Iudæis fuit sacrilegium, & Deicidium, vt
à Christo, qui oblatus est, quia ipse voluit, vt di-
citur Isa. 53. voluntariè, & liberè acceptata,
fuit sacrificium Deo gratissimum. Et quia
Christus se obtulit, tum in honorem Dei,
tum vt nobis obtineret gratiam, & gloriam,
& gratias ageret de gratia, & gloria nobis ob-
tenta, tum vt obtineret remissionem pecca-
torum Adami, & totius mundi, ideo se ob-
tulit in holocaustum, & hostiam pacificam, &
in hostiam pro peccato. Rursus alia sacrificia
non fuerunt Deo grata ratione rei oblatæ, sed
solum ratione fidei, & charitatis offerentium,
& ratione Christi, qui per ea figurabatur. At
sacrificium, quo Christus se obtulit, fuit Deo
summe gratum etiam ratione rei oblatæ: si-
quidem in eo Deus obtulit Deo vitam Dei.
Videri potest Bellarminus lib. 1. de Missa,
cap. 3.

QVÆSTIO CXCH.

Vnde dicatur Missa?

1. VT examinemus, vtrum Christus in
Missa immoletur, debemus examina-
re, vnde dicatur Missa.

Genebrardus de Liturgia Apostolica,
cap. 7. & alij existimarunt Missam dici à voce
hebræa *Missach*, quæ Deuter. 1. 6. significat
oblationem. Reijcitur hæc opinio à Bellar-
mino lib. primo de Missa, alijsque communi-
ter. Nam si nomen Missæ erat Hebræicum,
retineretur etiam à Græcis, Syris, alijsque na-
tionibus, quæ retinuerant alia nomina he-
braica, qualia sunt *Amen*, *Alleluia*, *Sabbaoth*,
Hosanna, *Sabbatum*, *Pascha*; sed nullum huius
nominis vestigium est apud antiquos Græcos,
Syros, aliasque nationes; ergo &c. Eodem
argumento reijciuntur, qui cum eodem Ge-
nebrardo eodem libro cap. 3. dicunt Missam
dici à voce Græca *Myesis*, quæ significat ini-
tiationem, seu mysticam doctrinam, quæ per
diuinam inspirationem percipitur in abdito
mentis sine humano magistro. Nam si nomen
Missæ esset Græcum, esset in vsu apud Græ-
cos; sed non est in vsu apud Græcos antiquos,
sed solum inuenitur aliquando apud aliquos
Græcos recentiores, qui plura alia vocabula
mutuarunt à Latinis; ergo &c.

2. Dicendum igitur cum Bellarmino lib.
1. de Missa, cap. 1. Vasquez disp. 222. cap. 1.
Cardinali Bona lib. 1. rerum liturgicarum
cap. 1. alijsque communiter, Missam dici à
verbo *mitto*, quia in ea post recitatum Euan-
gelium dimittebantur catechumeni, & quia
in fine dimittebatur populus vniuersus à dia-
cono alta voce dicente: *Ite Missa est*, hoc est

V u 2

di.